

פח: ואלו נדרים פרק אחד עשר נדרים

עין משפט
נר מצותה

22 א מ"א פ"א מהל'
 עירובין הל"כ סמג
 עשן א טושי"ע אר"ה פ"י
 שסו סע"י ט'
 23 ב ג מ"י שס טושי"ע
 שס סע"י י'
 24 ד מ"י פ"י מהל'
 נדרים הל"כ טו סמג
 לאחין רמב טושי"ע י"ד פ"י
 רל"ג סע"י ל"ה:

תורה אור השלם

וְנָדָר אֶלְמָנָה וְגֵרוּשָׁה
כָּל אֲשֶׁר אָסְרָה עַל
נַפְשָׁהּ יָקוּם עָלֶיהָ:
בַּמִּדְבָּר ל' י

מוסף רש"י

כיצד משהתחמין במבוי.
לסוּת כל הנזרות מוֹלֵחִין
לְמוֹט וּמִלְטוּ כְּכֹלן (ג'ס"ו)
מִנִּיחַ. מִשְׁלֵי אֵם
יֵלֶה (שְׂרָבִין ע"ה). אֵת
הַחֲבִית. דַּמָּס שִׁתּוֹף בִּין
לְשִׁתּוֹף. דַּמָּס (ג'ס"ו). וְמוֹכֵחַ לֵהָן
(ג'ס"ו ע"ה). וְמוֹכֵחַ לֵהָן
עַל יְדֵי כּוֹר'. וְלֹאֵמֵר לֵהָן
קִבְלֵנוּ מִיָּתֵי זֶה וְזֶה לֵךְ לֵסֵם
כִּי כִּי מִכִּי (שְׂרָבִין ע"ה).

תוספות

[illegible]

דאזלינגן כחר שעת נדרה ואז היתה אלמנה ובעל אינו מיסר בקודמין:

דאין לעבליך רשות צוהן
מי לא מהני דחדא מילתא
לי עשי לא קנה יסחון בעל:
דמודה ליה ודאי דמסניסין

בכמאן אולא הא שמעתא דרב כ"כרי מאיר
דאמר יד אשה כיד בעלה ורמינהו כ"צד
זה לכל בני מבוי כ"מניח את החבית ואומר הרי
שפחתו העברים ועל ידי בנו ובתו הגדולים
ועל ידי אשתו ואי אמרת קנה יתהון בעלה
ועירוב לא נפיק מרשותיה דבעל אמר רבא
אע"ג דאמר רבי מאיר יד אשה כיד בעלה
למודה רבי מאיר לענין שיתוף דכיון דלכות
לאחרים הוא מיד בעלה זכיא איתיביה רבינא
לרב אשי אלו שוכין להן [על ידי] בנו
ובתו הגדולים ועבדו ושפחתו העברים ואלו
שאין זכין להן על ידי בנו ובתו הקטנים
ועבדו ושפחתו הכנענים ואשתו אלא אמר
רב אשי מתניתין בשיש לה חצר באותו מבוי
עסקינן דמגו דזכיא לנפשה זכיא לאחריו:
ממתני' ויגדר אלמנה וגרושה יקום עליה
כיצד אמרה הריני נזירה לאחר שלשים יום
אע"פ שנשאת בתוך ל' יום אינו יכול להפר
נדרה

והוא חזית: העברים: שם
 מצרוב לא נפיק מרשוסה.
 חצותי נצמות ולא זה
 פ דיון לנכות ואחר
 דלמר ר' מאיר דלן
 אחר מתנה אבל מודה
 י' ל' לר"מ דפליג בה
 מודה דחזיק. כן נראה
 חזית פירוקה דרנא אלא
 ואחריה רנא דכל הי
 נצמות מצי גנון שפלה
 חזית פירוקה דרנא אלא
 דמחציתא גזיר וזה נמי
 כשמואל דלע"י פלוגמיה
 ד אשה כד בעלה או לא
 בעלתא כשמואל דעל מנה
 שלה היתה הדמיה דמקשינן
 נכח ופסקן כן קור ומוהי
 בעלה ומשני בגין אוקיה
 נון לבעלך רשות כן בלחוד
 מבחא כרז דאקוריו ופי' זה
 הדרן פסק כשמואל
 זה חל' פלגי דרז כמר דר
 שי (לא) קנה יתהון בעל
 ממי מוסיק בחמי דלמר ה
 די אחר לה מה שחל
 לאוור משרת לעשות
 יצור שחרה משרת מהן לה
 דר אלמנה וגרושה יקום
 והא חזקין קר' לומר דיק
 וול הדר לאחר ר' יוסף
 והוא בדר כרשום בעל וכו'

במאן אולם הא שטעטא דרב. דמערץ למחנ' דיד אשה כיד צעלה:
כרבי מאיר. דאמר צעלמא דיד אשה כיד צעלה: ורמינאו כיצד
מקשהמין כו'. במכתב עירובין וסתם מחנ' ר' מאיר: אומר רבא
דאע"ג דאמר רבי מאיר. צעלמא ד אשה כיד צעלה וכמי שנתן

א דרב כרבי מאיר
עלה ורמיניהו כרבי
את החבית ואומר הרי
הנה להן על ידי עבדו
די בנו ובתו הגדולים
ית קנה יתהון בעלה
ידיה דבעל אמר רבא
יד אשה כיד בעלה
שיתוף דבין דלכות
זכאי איתביה רבינא
להן [על ידי] בנו
ונפחתו העברים ואלו
י בנו ובתו הקטנים
ש ואשתו אלא אמר
לה חצר באותו מבוי
נפשה זכאי לאחרני:
וגרושה יקום עליה
ה לאחר שלשים יום
יום אינו יכול להפר
גררה

ועליה (6): אמרה הריני נזירה לאחר שלשים יום. ובשעה שגדרה היתה
אלמנה או גרושה: אע"פ שנים כחול' ל' יום. קודם שיחול הגדר עליה
ואיננה למימר הואיל ולא חל הגדר עליה יצר לה בעל אפי' הכי אין יכול
להסגר בדבר אמירה אוליין והוי להו קודמין ואין הבעל מפר קדומין:
נדרה
דבעל שנתן מתנה לאשתו קנתה ואין הבעל אוכל פירות כדאמרין
לפני ה"ז מיהו דבעל מ"מ לא תקפיד ליה משומיה אע"פ שאינו
אחיבהו רבינא לרב אשי. כלאו לאחוזיני א"ר קאסי דבעל
נזירי מתנייה אהדרי: בנו ובתו קטנים. שאין להם ד' ועודו
דנזורה הבעל לאחרים ע"י יש לה ד': אלא א"ר אשי. כי קמי
היבוסה בעודה ארוסה והוא כתב לה בעודה ארוסה דין ודברים
(מנחות 38). דמנו דכילא לנשואה להסיר תלמוד דבעל שנתן מתנה
הריני אל בני המצוי: ולענין הבעל כפסוק הגיד רבינו שמואל
הריני לענין אירוסה וק"ל כרב באיסורי (בבבא מציעא 10:) אפי' כי
קמיין כשמואל דהלכתא כוותיה דרבי [שם] ועוד דרב כ"מ ושמואל
שאין לבעליך רשות בהן בנזורה מהני כדאמרין פ' מי שאתר הריני
שקנתה אשה קנה בעלה ומשני בנזן שקנתה מעתהא וי' נמי דאמי
ד' (גמ' ד' ע"ב). נמי אמר' איני חייב עז שיכלל משל אצוי ומשל אצוי
לה אחר ע"ש שאין לבעל רשות בהן וכן פסק רב רבינו משה בר
הבבא. אבל רבינו חס' והרב"ד ז"ל פסקו כרב משום דפלונימיהו הכא
א' מהני אלא כי אמר לה על מנת שאין לבעליך רשות בהן אלא מה
שכתב להשמואל נמי תרחי' בעיני ע"מ שאין לבעליך רשות בהן ומה
דנקט מתניין שנת נתנת לה דין דוקא אלא ולישנא חמיהו לה
שמואל סבר דלאו דוקא דהוא אפי' מה שתרצי ע"י ומיהו לכולי
הוא מה שתרצי ע"י הא אלא כאומר ע"מ שאין לבעליך רשות
ע"י לדידה נמי לא ייבד' לה לגמרי דנימא לאחור לה בהן בעל
ע"י בכל עת ושעה וסבירא ליה לשמואל דכי היכי מיהודה לזכר אצל
ע"י ושעה מהני שאין קנין חל אלא בנזורה שעה שתרצה לעשות בהן
היכי כ"ד אמרה הריני נזירה לאחר שלשים יום אע"פ ששנאם וכו'.
אם לא שפיעטא מאן מפר לה אלא ודאי בשעת איתרעך לומר דמין
אחל עתה מכן איני מפר משום דבאר אמירה אוליין שגדרה קודם
ל' יום מפור. דכ"מ שעת אמירה אוליין ב' להותיל וכו' לחומרא:

2772

מסורת הש"ס

(ו) וקדושין כג.
(ז) פירושין עג: עט: גיטין
(ח) דג: ג) [כ"ח ט:].
(ט) [ש"ך לע"א]. (ס) ז"ל
דבא יס"י דכלא רבא.
(פ) פ"ו מהלכות נדרים הלכה
י"א. (ז) [ש"ך לע"א].
(ח) ש"ך לר"פ שא"ת.

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ונדר וכו'
קום עליה דכיון דאין
לה בעל מי יפר לה
ולא דאמרה הריני מירה
מליל וקד"ח:

פירוש הרא"ש

[illegible]